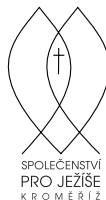

**...neboť beze mne
nemůžete činit nic.**

Jan 15,5

JAMES MANJACKAL – MÉ OSOBNÍ SVĚDECTVÍ

Od dětství jsem doma slyšel každý večer moji maminku, jak se modlila k Duchu sv. při společných rodinných večerních modlitbách, které trvaly zhruba hodinu a půl. Později v semináři na začátku přednášek a důležitých událostí jsme se vždy modlili nebo zpívali píseň k Duchu sv. To je všechno, co jsem v minulosti věděl o Duchu sv. Během mého teologického studia jsme neměli přednášky ani žádné jiné vzdělávání o Duchu sv. Samozřejmě, že jsem věděl z katechismu, že Duch svatý je třetí božská osoba a dává nám milosti do života. Ale nikdy jsem neměl žádnou zkušenost s Duchem svatým do té

doby, než jsem zakusil silnou moc modlitby jednoho mladého muže. Když jsem byl vysvěcen na kněze 23. dubna 1973, pracoval jsem asi rok v misií Visakhapatnam a pak jsem byl jmenován profesorem v semináři Ettumanoor v Keralě. Když jsem byl studentem v semináři, mým největším přáním bylo, abych se stal profesorem na univerzitě nebo v semináři, což je pohodlné a úctyhodné místo pro kněžský život. Nikdy jsem si nedovedl představit, že bych putoval z místa na místo jako nějaký tulák a řešil různé situace, potkával se s různými lidmi, poznával různé kultury a rozličná jídla. Osobně jsem vyhledával materiální pohodlí a bezpečí šťastného života. V roce 1975 jsem náhodou četl v americkém časopise „New Covenant“ (Nová smlouva) články o uzdravení a darech jazyků. Nemohl jsem uvěřit tomu, že v dnešní době jsou lidé uzdravováni na základě víry a modliteb. Dar jazyků mi byl k smíchu a považoval jsem ho za ženské hysterické truchlení! Byl jsem pyšný na své znalosti z oboru filosofie a psychologie. Pak jsem se dozvěděl o charismatických exerciciích v Pooně v severní Indii. Spolu s jedním starým knězem z mé kongregace jsem navštívil tyto exercicie, které vedl otec James D' Souza. Byl to schopný kazatel a dobrý zpěvák. Líbily se mi jeho modlitby a zpěvy. Nešel jsem na modlitbu za uzdravení, protože jsem nebyl nemocný. Dobře jsem se vyzpovídal a všechny úkony, jako např. zvedání rukou a tleskání jsem dělal přesně podle jeho instrukcí. Když mluvil o daru jazyků a jiných duchovních darech, myslel jsem si, že nejsou pro mě, ale pro nějakou duchovní elitu. Dobře jsem se připravil na den křtu Duchem svatým a seděl jsem na židli podobně jako ostatní. Při vkládání rukou jsem nezažil nic zvláštního.

Když se kněz nade mnou modlil, řekl mi: „Jamesi, jednoho dne budeš charizmatickým kazatelem.“ Když jsem to uslyšel, nahlas jsem se zasmál a řekl jsem: „Nikdy, nikdy.“ Nemohl jsem prostě přijmout zvláštní způsoby charizmatiků a mezi lidmi jsem byl vždy nesmělý...

(podstatně zkráceno ; celé svědectví čtete na www.Jezis.cz)

7. AŽ 9. ČERVNA DUCHOVNÍ CVIČENÍ S OTCEM MANJACKALEM VE ZLÍNĚ

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

NOVÉ SYNOVSTVÍ II (10. ČÁST)

Poprvé také v té řeči Marii Magdaléně Ježíš nazýván své učedníky (Jan 20,17) „moji bratři“. To také je první zmínka teprve po zmrtvýchvstání. A tím zdůrazňuje, že vzkříšením se propojil vztah Otce s námi a mezi námi a Kristem. Od této chvíle už patříme všichni k sobě. Máme společného Otce a jsme si s Kristem navzájem bratry. A On nám dává schopnost být Syny. Čili my na sobě zažíváme schopnost nového synovství. Ježíš toto s jakousi určitou nedočkavostí sděluje svým apoštolům skrze Marii Magdalenu. To, co jim posléze sdělil sám, tak jim to sděluje jako první poselství. Právě proto, že věděl, jak jsou zastrašení, jak jsou smutní, jak jsou zdrceni vším tím, co se o Velikonocích událo. Tak Ježíš tento jedinečný vztah závislosti na Otci, který svým životem odkrýval učedníkům, jim v této chvíli také předává. A tak od tohoto okamžiku učedníci sami mohli zažívat vztah k Otci jako Ježíš. Mohli sebe vnímat tak jedinečným způsobem v roli synovství, jako Ježíš vnímal sebe jako syna Otce. Samozřejmě, že to je jedna z těch skutečností, kterou si Ježíš nesmírně přál, a kterou si přál Otec. **Plod velikonočního rána převyšuje prvotní záměr stvoření.** To, čím my můžeme být ve vztahu k Otci, to samozřejmě nemohlo být dáno stvořením ani Adamovi. To se mohlo uskutečnit teprve tím, že Ježíš na sebe vzal lidský úděl, a že hřích, který ničil důstojnost člověka, přibíl na dřevo kříže a zničil svým zmrtvýchvstáním. Od této chvíle se uskutečňuje to, co si Ježíš vždycky přál. Aby jeho učedníci šli stejnou životní cestou jako On. Aby žili Otcovým životem a důvěrně spojeni s Ním. A jestli Ježíš řekl: „*Já žiji z Otce*“, tak od této chvíle můžeme zažívat, že i my takto žijeme z Otce. Jestliže Ježíš říkal: „*To je můj Otec*“, od této chvíle každý z nás může říct: „*To je můj Otec.*“ (15:00)

A můžeme ve svém životě uskutečnit to, co Ježíš chtěl po apoštolech. Aby jako Otec byli milosrdní, aby jako Otec odpouštěli druhým, aby jako Otec byli velkorysí a velkodušní, plní lásky, aby měli míru nebeského Otce. Otcovo smýšlení a počinání, které bylo zdrojem Ježíšova smýšlení a jednání, vy víte, že Ježíš se častokrát odvolával na Ježíšovu vůli, říkal, že Otcova vůle je Jeho pokrmem. Že dělá jenom to, co viděl u svého Otce, jenom to, co se Otci líbí. Toto Ježíšovo smýšlení, které bylo smýšlením Otce, tyto skutky, které konal, byly skutky Otce, to se má stát od této chvíle smýšlením naším a naším jednáním. Člověk už je povolán ne k tomu, aby žil svévolně, ale aby to, co chtěl, po vzoru Ježíšově, zviditelňoval Otce tomuto světu svým vlastním životem. A tak mohli učedníci od prvního okamžiku po Velikonocích opravdu zažít, že jsou děti Nebeského Otce, který se rozhodl dát jim Království. Ježíš je v tomto smyslu už dopředu ujišťoval, když jim říkal (Lk. 21,32) „*Neboj se malé stáde, Váš Otec rozhodl, že vám dá Království.*“ Svátý apoštol Pavel v listě Efezanům učí, že Otce, který vzkřísil Ježíše vzkřísil s Ním i nás a dal nám tak účast na svém vlastním životě. Tím na nás uskutečňuje své otcovství. Je to nové otcovství, které tady nikdy předtím nebylo. A tomu má odpovídat samozřejmě i naše nové synovství. My už nejsme jenom děti, my jsme JEHŮ DĚTI. On není jenom Otec, On je NÁŠ OTEC. Jestliže řeknu „*to je dítě*“, anebo řeknu „*to je MOJE dítě*“, to je veliký rozdíl. Jestliže řeknu: „*to je táta*“, anebo řeknu to je MŮJ TÁTA“, tak to je veliký rozdíl. A to se právě stalo o Velikonocích. Kdy od té chvíle my můžeme mít k Otci ten vztah, ten jedinečný vztah, který měl Ježíš celý svůj život. Toto nové dětství, o kterém Ježíš tolikrát mluvil svým učedníkům, je jedna ze základních, podstatných částí Evangelia. Jeden z pilířů, jedno z největších tajemství, které Ježíš přišel zjevit. Proto se Boží nepřítel tolik snaží, abychom tuto svoji hodnotu, naše synovství, naše dětství v Bohu, nedocenili. **Abychom to nechápali a jako děti skutečně nežili.** Protože v tom je všechno. Jsme-li děti, jsme také dědicové a patří nám všechno.

Proto Boží nepřítel podporuje člověka v jeho úspěšnosti, v jeho úsilí něco dokázat, podporuje naši chytrost, nebo naše zážitky a v určitém smyslu podporuje naši ctnostnou dokonalost, jenom aby se nám neotevřely oči a srdce a abychom se nebyli schopni zrodit k novému vztahu závislosti na Otci. **Božimu nepříteli ani tak nevadí, že děláme dobré skutky, že se modlíme, nebo že prostě já nevím co děláme pro Boží Království. Ale to, co mu nejvíce vadí, je důvěra, ve které se Otci denně a úplně odevzdáváme. Ve které nezpochybníme Jeho lásku i nám.**

Otec toto tajemství synovství odkrývá maličkým. Ježíš se jednou modlil (Lk 10,21): „*Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.*“ Tomuto textu nemůžeme rozumět tak, že by Otec nechtěl tajemství zjevit každému člověku. Ale jenom maličci jsou schopni ho přijmout a pustit do svého života. A nejprve do svého srdce. Z určitého hlediska není těžké být dítětem, být malým. Problém je v tom, že my takoví nejsme. Alespoň většina z nás už příliš mnoho okusila hříšnosti, vlastní domnělé dokonalosti, vlastní pýchy a ješitnosti a egoismu. Prostě nejsme děti a my se těmi dětmi musíme stát. **A nemůžeme se jimi stát jinak než obrácením.** Bůh opravdu nemůže slevit. Buďto někdo dítě je anebo není. Jsme-li děti, tak máme vše. A nejsme-li, nemáme nic.

Naši jedinou záchranou je právě obrácení. Ježíš nevedl své učedníky k tomu, aby s ním diskutovali, o této skutečnosti. On se s nimi nedohadoval, jestli v sobě mají ducha dětství nebo nemají. Jestli jsou děti nebo nejsou. On jim prostě řekl, že je třeba se obrátit (Mt 18,3-4)

„*Amen, pravím vám, jestliže se neobráťíte a nebudete jako děti, do království nebeského nevejdete. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v nebeském království.*“

Obrácení tedy v tomto smyslu v duchu Evangelia na prvním místě není něco znamenat, něco opustit, něčeho se zříci, a vůbec už ne něco si zasloužit, ale prostě to znamená uvěřit Ježíšově zvěsti o Otci. Uvěřit, že Bůh nás svojí láskou a svým činem předešel, tak jako to vždycky ostatně dělal. Předešel každé konání člověka, a že my můžeme díky Ježíšově kříži a jeho zmrtyvýchvstání vstoupit do Království. **To je víra.** Já vím, že dnes mohu vstoupit do Království. Bůh nabízí nový život a nové vztahy, novou smlouvu. Jako ten, který všechno připravil a jenom říká: „*Pojďte vše je připraveno.*“ Děti se prostě zvednou a jdou. Jenom dospělí lidé se začnou vymlouvat, tak jak to čteme v podoběnství, že mají moc práce, starostí, anebo se začnou vymlouvat na spoustu jiných vztahů a povinností.

Prvotní a zásadní obrácení je tedy víra, kterou se vstupuje na hostinu do Nebeského Království. Jenom je třeba v té chvíli nedat přednost sobě. Své vlastní důležitosti a sebestřednosti. Proto je s obrácením v tomto smyslu spojeno pokorení, o kterém Ježíš mluví. „...*Kdo se pokoří a bude jako toto dítě.*“ Pokorení spočívá v tom, že přijmeme nový způsob myšlení a života. Že si nebudeme chtít ve vztahu k Bohu všechno zasloužit a dohadovat se s Bohem jako s tím, který nám je něco dlužen. **Přijmout Království jako dítě znamená přijmout ho zdarma jako dar a ne za svoje vlastní zásluhy a skutky.**

Je zvláštní, že nezkaženým dětem je toto zcela přirozené a běžné. Děti velmi jasně intuitivně znají rozdíl mezi zásluhou a výsadou. A nikdy by se kvůli zásluhám nevzdaly výsady, že jsou dětmi. Protože to je pro ně to nejdůležitější. Že jsem dítě svých rodičů. A pak teprve, jestli jsem něco dokázal nebo ne. Jen s přibývajícím lety a možná někdy i pod špatným vlivem rodičů kladou děti stále větší důraz na to, co dělají a co se jim podařilo. Místo na to, co jsou a čím jsou a jaká je jejich podstata. A my dospělí už vůbec... Více než na naši vlastní podstatu, která pochází o Boha, se v životě ohlížíme na to, co jsme vytvořili, co jsme dokázali, nebo co máme. Děti samozřejmě také od rodičů žádají spoustu věcí, které potřebují k životu. Ale ne proto, že si myslí, že si to zaslouží. Pokud nejsou ty děti zkažené. Ale na prvním místě proto, že sází na lásku svých rodičů. Oni vědí, že jsou milováni a proto vědí, že rodiče jim dají, co potřebují. Ta podstata toho vztahu je v něčem jinou, než ve vztahu funkčním, ve vztahu „*má dáti - dáť*“.

I my se musíme naučit takto se stavět k Bohu jako děti a jako dědici všeho. Samozřejmě, že pokud děti vycítí tuto bezbřehou lásku svých rodičů, tak toho také dovedou patřičně využít a někdy až zneužít. Pán nás prostě vybízí, abychom si ve víře přivlastnili to, co nám patří a stali se tím, čím jsme. Být dětmi Otce znamená denně zakoušet Jeho Otcovství. Ale to není otcovství vzdálené. Nebo jenom v přeneseném a duchovním smyslu. Otec nám zcela předal svoji přirozenost, čili my jsme opravdu Jeho děti, a On je náš Otec. Proto se denně modlíme „*Otče náš*“. A po vzoru Ježíšově voláme „*Abba*“. Poznávat tohoto Otce je krásná cesta do hlubin lásky Boží. Ježíš se modlil ve velekněžské modlitbě (J 17,26) „*Dal jsem jim poznat Tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně a já abych byl v nich.*“

Být tedy dětmi tohoto Otce znamená už zde na zemi být vtaženi do vztahů a života celé Nejsvětější Trojice. A svoje vlastní sebevědomí, svoji hodnotu, podstatu sebe sama, utvářet denně ve spojení s Ježíšem pod vedením a v plnosti Ducha pod láskyplným pohledem Otcovým. Který mě, jako každému z nás řekl svému synu Ježíši Kristu, tak říká denně každému z nás (Lk 3,22): „*Ty jsi můj milovaný syn, v tobě mám zalíbení.*“

(pokračování příště)

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Hospodine, toužím po tvé spáse, tvůj Zákon je pro mne potěšením.

Ž 119,174

ČERVEN 2012

1.	PÁ	1Pt 4,7-13; Zl 96; Mk 11,11-25	16.	SO	Iz 61,9-11; 1Sam 2,1,4-5,6-7,8abcd; Ef 3,8-12,14-19; Lk 2,41-51
2.	SO	Jud 17,20b-25; Zl 63; Mk 11,27-33	17.	NE	Ez 17,22-24; Zl 92(91); 2Kor 5,6-10; Mk 4,26-34
3.	NE	Dt 4,32-34,39-40; Zl 33(32); Rim 8,14-17; Mt 28,16-20	18.	PO	1Kral 21,1-16; Zl 5; Mt 5,38-42
4.	PO	2Pt 1,2-7; Zl 91; Mk 12,1-12	19.	ÚT	1Kral 21,17-29; Zl 51; Mt 5,43-48
5.	ÚT	2Pt 3,12-15a,17-18; Zl 90; Mk 12,13-17	20.	ST	2Kral 2,1,6-14; Zl 31; Mt 6,1-6,16-18
6.	ST	2Tim 1,1-3,6-12; Zl 123; Mk 12,18-27	21.	ČT	Sir 48,1-15(rec.1-14); Zl 97; Mt 6,7-15
7.	ČT	Ex 24,3-8; Zl 116(115); Zid 9,11-15; Mk 14,12-16,22-26	22.	PÁ	2Kral 11,1-4,9-18,20; Zl 132; Mt 6,19-23
8.	PÁ	2Tim 3,10-17; Zl 119; Mk 12,35-37	23.	SO	2Kron 24,17-25; Zl 89; Mt 6,24-34
9.	SO	2Tim 4,1-8; Zl 71; Mk 12,38-44	24.	NE	Iz 49,1-6; Zl 139; Sk 13,22-26; Lk 1,57-66,80
10.	NE	Gn 3,9-15; Zl 130(129); 2Kor 4,13-5,1; Mk 3,20-35	25.	PO	2Kral 17,5-8,13-15a,18; Zl 60; Mt 7,1-5
11.	PO	Sk 11,21b-26;13,1-3; Zl 98,1,2-3ab,3c,4-5,6; Mt 10,7-13	26.	ÚT	2Kral 19,9b-11,14-21,31-35a,36; Zl 48; Mt 7,6,12-14
12.	ÚT	1Kral 17,7-16; Zl 4; Mt 5,13-16	27.	ST	2Kral 22,8-13;23,1-3; Zl 119; Mt 7,15-20
13.	ST	1Kral 18,20-39; Zl 16; Mt 5,17-19	28.	ČT	2Kral 24,8-17; Zl 79; Mt 7,21-29
14.	ČT	1Kral 18,41-46; Zl 65; Mt 5,20-26	29.	PÁ	Sk 12,1-11; Zl 34(33); 2Tim 4,6-8,17-18; Mt 16,13-19
15.	PÁ	Oz 11,1,3-4,8c-9; Iz 12,2-3,4bcd,5-6; Ef 3,8-12,14-19; Jan 19,31-37	30.	SO	Plac 2,2,10-14,18-19; Zl 74; Mt 8,5-17

PRAVIDELNĚ

- **každou neděli v 19 h Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše**
- PROGRAM NEDĚLNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:**
- **3. 6.: 1. neděle v měsíci:** s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
- **10. 6.: 2. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
- **17. 6.: 3. neděle v měsíci:** společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
- **24. 6.: 4. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství

PŘIPRAVUJEME

- **Pro zájemce o společně strávenou dovolenou nabízíme pobyt v Beskydech od soboty 30. 6. do soboty 7. 7. 2012. Gruň - chata sv. Josefa (Bílý kříž, Visalaje, Švarná Hanka, Chyža, Lysá hora, Staré Hamry). Informace: A. a V. Šimordovi tel. 573 361 040, 732 724 568, simorda@post.cz nebo www.izrael.kromeriz.cz/Grun**

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přímluvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849